



2018. NOV. 22.

Írta: Audiolife

7 komment

ÚJ KÉSZÜLÉK, RÉGI MÓDSZER: HUMAN AUDIO DRAKIT DAC



Két posztal arrébb lengettem be, hogy az új Human Audio DAC elutazott hozzám, hogy némi érzékszervi benyomást szerezzek róla. Volt bennem némi várakozás – hiszen sokan voltunk úgy a shown, akik szerint az egyik legjobb szoba volt a felhozatalból. Persze botorság lenne ebből azt a következtetést levonni, hogy ez kizárólag a DAC miatt volt, de hát kíváncsi voltam, gondoltam utána járok.

A Human Audio sosem volt high-end gyártó. Ahogy néztem a történetüket – szerintem némileg unikális ez itthon – inkább termék központi volt, és most is az. Először szerettek volna valami jól csinálni, aztán hogy végül mennyibe fog kerülni, az már ebből következett. Péter megközelítése nem a megszokott módszereket alkalmazta a tervezés és építés során, külön kiemelte, hogy nem kötötték meg a kezét az iparban használt szabvány megoldások.

A kísérletek során sem voltak előre gyártott elképzelések, a hangminőség javítása volt a cél, ebből következett műszaki megvalósítás, és nem fordítva. Az áraik olyan nagyon soha nem szálltak el, a legdrágább termékek is éppen hogy karcolgatták a high-end alját.



Vizsont sok dologban meg különlegesek. Egyrészt az elsők között voltak – itthon még most is azok –, akik az akkumulátoros táplálást tették meg egyik fő tervező elvüknek. Bátran és merészen nyúltak a dizájnhoz, szinte minden termékük bambuszból van, teljesen egyedi, még csak nem is hasonlít bármelyik más brandre.

A „termék” náluk nem csak a kapcsolás és a panel beépítve egy műszerdobozba, hanem a teljes kínálat egyedi: látvány és hangzás szempontjából összehangolt egységet alkot. Magyarul profi.

És persze kitarotk. Szinte nulla marketinggel érték el, amit elértek – és ez nem kevés. Péterrel beszélgetve én még sohasem hallottam senkit sem leminősíteni, sem rangsorolni, ellenben elég sok más márkával elég jól működtek együtt, ami azért mégiscsak mutat valamit.



Ez utóbbi két kitétel közül a korrektséget és a higgadt magatartást külön is kiemelném. Az már önmagában is unikális ebben a kissé sértődött, befelé forduló és állandó megfelelési kényszerben szenvedő hazai audio világban, ahol lassan több a megmondó ember, mint a felhasználó. A kényszeres jó tanács osztogatókról és a „konkrétumokat várok!” – így felszólító módban, vagy a szocializmusban ragadt „a hetvenes években a HFM jobb volt”-ozókról nem is beszélve.

Azt direkt nem írtam le a pozitívumok oldalán, hogy magyar, mert egyrészt mindenki tudja, másrészt bármilyen szellemi vagy tárgyi dolog elsősorban az alkotóját reprezentálja és nem az alkotójának nemzetiségét – azt maximumom már Ő teszi hozzá, ha akarja. Egyébként a felirat ott van rajta, akinek ez számít, plusz motiváció a vásárláshoz.

Szóval nagy hévvel hazahoztam a DRA KIT-et, mert hogy ez egy KIT, azaz egy működő, bemért és beindított panel, aminek különböző kiépítése van. Megveheted a beépített panelt kétféle verzióban, amihez magad építhetsz dobozt. És megveheted dobozzal együtt, késztermékként is.

(A kiépítések között a [musikit](#) oldalon találsz infót. Ha pedig többet szeretnél, keresd a Human Audiot.)

A KIT-eket tekintve a kiindulás a tőlünk nyugatabbra lévő országokban igen masszív szubkultúra volt, amelyet Péter igyekezett mintául venni. Ugyanakkor a tömegevel készülő, többségében kínai készülékek felett, azoknál sokkal minőségibb termékben gondolkodott.



Vasárnap volt, a show zárása előtt pár órával, amikor hazaértem, kint még javában zajlott a dolog. Úgy gondoltam, hogy friss élménnyel a fülemben gyorsan kiderítem, mit tud. Korábban írtam már egy Human Audio DAC-ról, a [MUTO-ról](#), amivel darakasan megküzdöttem, mire sikerült kihoznom belőle a maximumot, de ez most más volt.

(Ettől függetlenül tartom, hogy sok más rendszerben szólhat sokkal jobban is a MUTO. Megelőzve a már előre bekészített ún. *mirelit* komment(ek) felmelegítését, itt a saját csöves rendszeremre és a korábban ezzel a DAC-al lepróbált egyéb más rendszerekre gondolok, ahol teljesen más eredmény született.

És hogy miben volt különbség: nálam monokróm volt, színtelen, és kifogyott a szufla, azaz dinamikában szegényes volt. Máshol pedig ennek majd az ellenkezője: színes, gazdag és erőteljes.)

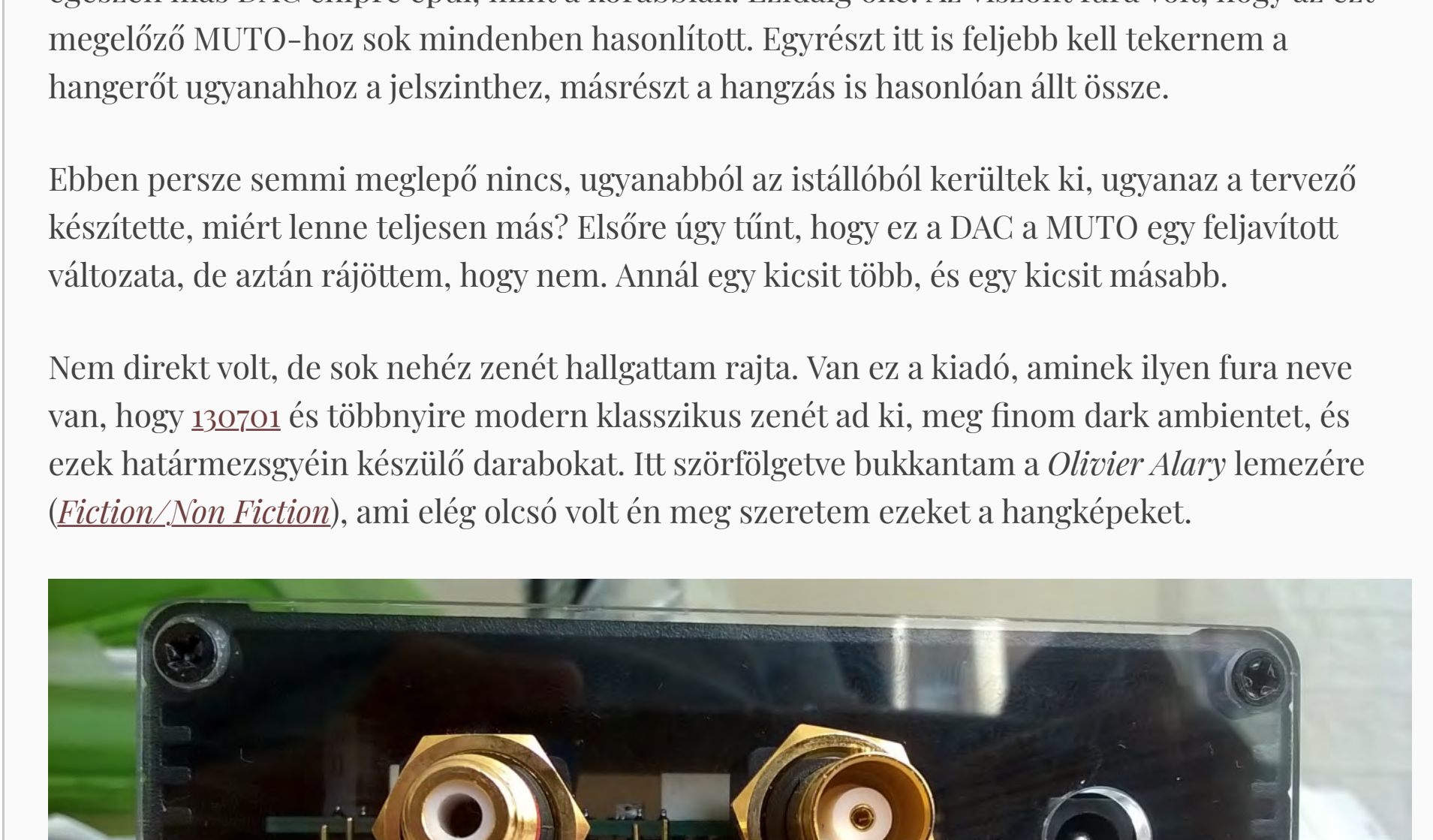
Folytatva a kissé elkalandozó beszámolót, aznap nem sikerült beüzemelnem. Aztán elsodortak az események a szokásos késő őszi ovis vírus leoffolta a napjaimat. A négynapos ünnepre gyúrtam, de nem sikerült kilábalnom a vírusos fertőzésből. Taknyosan, bedugult fülekkel és égő szemmel vártam sorsom jobbra fordulását, míg apatikusan néztem, ahogy a négy fal közé kényszerített négyéves fiam szisztematikusan lebontja a lakást.



Végül amikor megszólalt, kissé meglepődtem. (Mostanában visszatérő fordulat ez a posztjaiban, én sem tudom miért van, ne kérdezzétek) Péter előre szolt, hogy ez a típus egy egészen más DAC chipre épül, mint a korábbiak. Ezidáig oké. Az viszont fura volt, hogy az ezt megelőző MUTO-hoz sok mindenben hasonlított. Egyrészt itt is feljebb kell kitermem a hangerőt ugyanahhoz a jelszínhez, másrészt a hangzás is hasonlóan állt össze.

Ebben persze semmi meglepő nincs, ugyanabból az istállóból kerültek ki, ugyanaz a tervező készítette, miért lenne teljesen más? Elsőre úgy tűnt, hogy ez a DAC a MUTO egy feljavított változata, de aztán rájöttem, hogy nem. Annál egy kicsit több, és egy kicsit másabb.

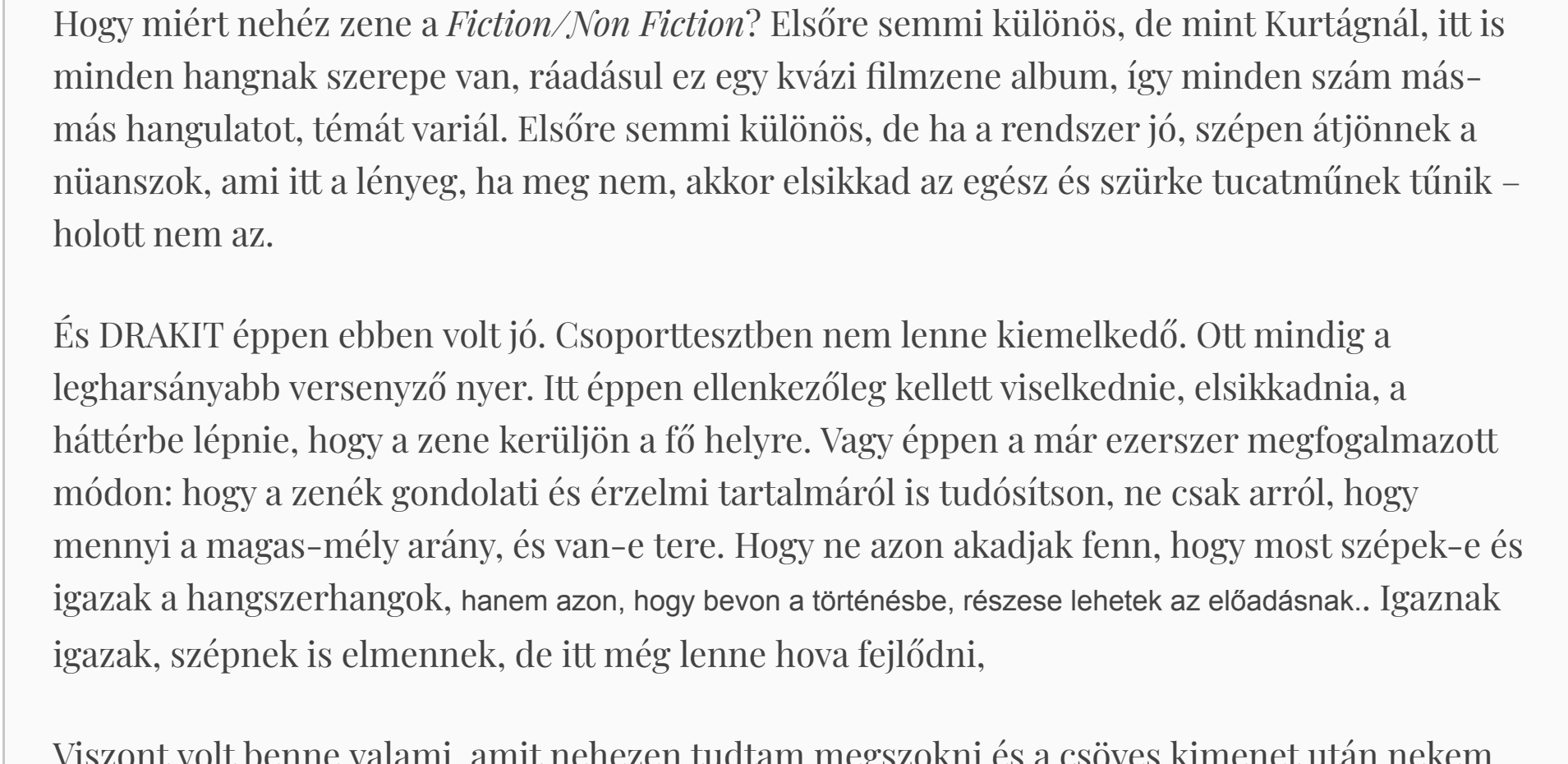
Nem direkt volt, de sok nehéz zenét hallgattam rajta. Van ez a kiadó, aminek ilyen fura neve van, hogy [130701](#) és többnyire modern klasszikus zenét ad ki, meg finom dark ambientet, és ezek határemezségein készülő darabokat. Itt szörfölgetve bukkantam a *Oliver Alary* lemezére (*Fiction/Non Fiction*), ami elég olcsó volt én meg szeretem ezeket a olgképeket.



Hogy miért nehéz zene a *Fiction/Non Fiction*? Elsőre semmi különös, de mint Kurtágnál, itt is minden hangnak szerepe van, ráadásul ez egy kvázi filmzene album, így minden szám más-más hangulatot, témát variál. Elsőre semmi különös, de ha a rendszer jó, szépen átjönnek a nüanszok, ami itt a lényeg, ha meg nem, akkor elszikkad az egész és szürke tucatműnek tűnik – holott nem az.

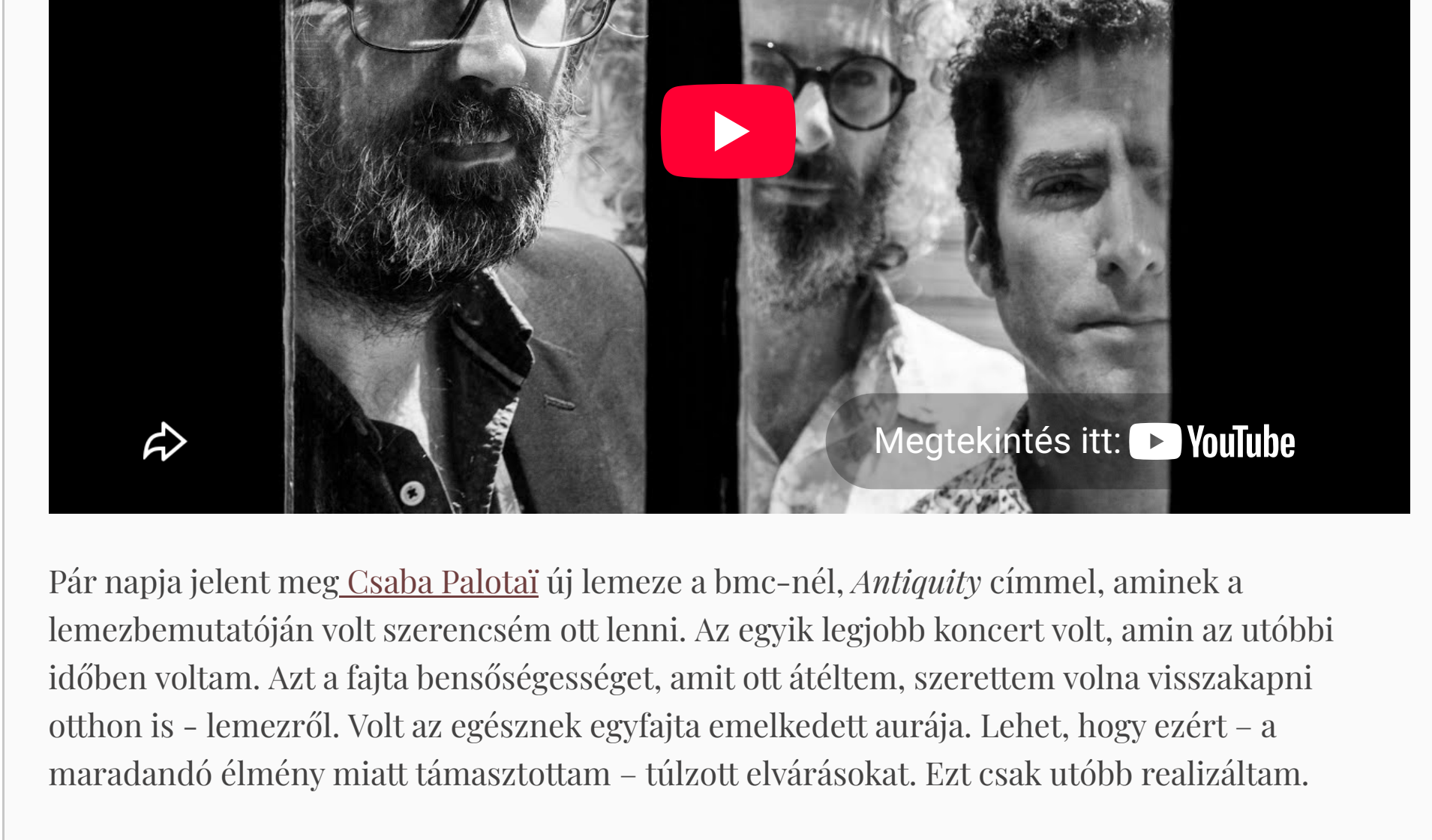
És DRAKIT éppen ebben volt jó. Csoportstestben nem lenne kiemelkedő. Ott mindig a legharsányabb versenyző nyer. Itt éppen ellenkezőleg kellett viselkednie, elszikkadnia, a háttérbe lépnie, hogy a zene kerüljön a fő helyre. Vagy éppen a már észszer megfogalmazott módon: hogy a zenék gondolati és érzelmi tartalmáról is tudósítson, ne csak arról, hogy mennyi a magas-mély arány, és van-e tere. Hogy ne azon akadjak fenn, hogy most szépek-e és igazak a hangszerhangok, hanem azon, hogy bevon a történebe, részese lehetek az előadásnak. Igaznak igazak, szépnek is elmennek, de itt még lenne hova fejlődni.

Vizsont volt benne valami, amit nehezen tudtam megszokni és a csöves kimenet után nekem hiányzott: ez a bensőségeség. Valahogy nem engedett elég mélyre, vagy elég közel – udvarias volt, ha lehet ezt a szót használni. (Ezen egyébként szerintem egy kábellel sokat lehet javítani)



Pár napja jelent meg [Csaba Palotai](#) új lemeze a bmc-nél, *Antiquity* címmel, aminek a lemezbemutatóján volt szerencsém ott lenni. Az egyik legjobb koncert volt, amin az utóbbi időben voltam. Azt a fajta bensőségeséget, amit ott átéltem, szerettem volna visszakapni otthon is – lemezeről. Volt az egésznek különleges emelkedett aurája. Lehet, hogy ezért – a maradandó élmény miatt támasztottam – túlzott elvárásokat. Ezt csak utóbb realizáltam.

Két futóművel hallgattam, bár mindkettő inkább cd-játszó, mintsem futómű, egy régi AN CD2-vel, amiről majd külön is szeretnék írni, illetve a sajátommal, ami egy sima CDM4-s némi clock tuninggal. Ez utóbbival volt jobb, az AN CD Sony mechanikája nem fekdött neki annyira.



Azt a hangot vizsont nem sikerült kicsiholni belőle, mint a kiállításon – igaz nem is küzdöttem vele túl sokat. Az okokat nem kutattam mélyebben, nekem ennyi elég volt ahhoz, hogy ajánljam. Ha valaki komolyan gondolja, úgyis utánamegy és hazaviszi, aztán majd kiderül. Hogy is szokták írni az angolszász magazinokban? Ha nem akarsz vagyónokat kifizetni, vagy kevés a büdzséd és/vagy szerszép építeni, akkor *feltételeim* vedd fel a DRAKITE-et a meghallgatási listádra.

Egy ideje a Human Audio pihent, szép visszatérésnek gondolom a DRAKIT-et és a hasonló felépítésű Phono előfokot is, remélem, sikerük lesz. Egyediek és a maguk módján különleges készülékek, arról nem beszélve, hogy a KIT-ek világában ez a profi minőség egyelőre szokatlan és pártját ritkítja.